

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de XXX,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de XXX împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 24 iunie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-717/25
PIGD 2-24090686-01-3ra-07102025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru – jud. L. Mitrofan
Curtea de Apel Centru – jud. G. Mîra, V. Sîrbu

25 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de XXX,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 13 august 2024 XXX s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil (f. d. 4-9).

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că prin decizia nr. 3956/24/DAA din 16 iulie 2024 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație a fost respinsă cererea de azil. Decizia i-a fost comunicată la 22 iulie 2024.

3. Reclamantul a invocat că prin decizia nr. 3956/24/DAA din 16 iulie 2024, i-a fost încălcat dreptul la apărare, întrucât interviul a fost efectuat în lipsa unui avocat/reprezentant UNHCR, care, de fapt, reprezintă o garanție procedurală privind standardele minime prevăzute de Directiva 2013/33/UE.

4. Reclamantul a susținut că prezența acestora este necesară și obligatorie, fiind menită să ofere solicitanților de azil încrederea că drepturile lor vor fi respectate și, în primul rând, că aceștia, în cadrul interviului, vor fi ascultați.

5. XXX, a relevat că practica reprezentanților Inspectoratului General pentru Migrație de a efectua interviul în lipsa unui avocat sau a unui reprezentant UNHCR se aplică, de obicei, în cauzele în care deja există o decizie luată, fără a se asculta motivele interviatului. În cadrul interviului, a declarat că, din XXX, a plecat din XXX în XXX, având ca scop muncă în domeniul XXX.

6. A susținut reclamantul că în perioada XXX, a plecat în XXX pentru a-și întemeia o familie. În anul XXX s-a căsătorit, iar în iulie 2022 a părăsit XXX din cauza războiului și a venit în Republica Moldova.

7. De asemenea, a declarat că se teme să meargă în XXX, deoarece riscă să fie ucis din cauza carierei sale XXX. În perioada XXX a participat la mai multe operațiuni XXX în XXX. Nu a menționat că ar putea să se întoarcă în XXX, deși în decizie se face trimitere la faptul că ar fi declarat altfel în cadrul interviului.

8. Reclamantul a precizat că Inspectoratul General pentru Migrație nu a constatat existența unei temeri, considerând că acesta se poate muta în altă parte a țării, unde viața sa nu ar fi în pericol.

9. Reclamantul a susținut că Inspectoratul General pentru Migrație nu a luat în considerare toate probele, deși le-a prezentat. Acestea nu au fost incluse în dosar.

10. A indicat reclamantul că instituția pârâta nu manifestă interes, considerând că un interviu este mai mult decât suficient pentru a înțelege motivele solicitării. Astfel, consideră că nu a beneficiat de o apreciere justă și corectă a cazului său, întrucât Inspectoratul General pentru Migrație nu a luat în considerare situația reală din țara sa de origine.

11. Reclamantul a solicitat anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 3956/24/DAA din 16 iulie 2024, prin care s-a respins cererea de azil depusă de XXX și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizie privind acordarea statutului de refugiat.

12. În drept, reclamantul a făcut referire la art. 61 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, art. 20, 39, 44, 46 și 60 din Codul administrativ, art. 166, 277 și 278 din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

13. Prin hotărârea din 2 mai 2025, a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de XXX cu privire la anularea actului administrativ (f. d.74, 83-92).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

14. La 9 mai 2025, XXX, reprezentat de avocata Diana Panov a declarat apel nemotivat (f. d. 82) împotriva hotărârii din 2 mai 2025, a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, ulterior la 30 mai 2025 a fost depus apel motivat (f. d. 105-107).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

15. Prin decizia din 24 iunie 2025, a Curții de Apel Centru s-a respins apelul declarat de XXX cu menținerea hotărârii din 2 mai 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f. d.140, 141-151).

16. Curtea de Apel Centru, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, a constatat că aceasta urmează a fi menținută, or concluziile primei instanțe,

expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanțele cauzei iar normele de drept material au fost aplicate corect.

17. Instanța de apel a punctat că declarațiile făcute de solicitant nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

18. Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, a constatat că în cazul solicitantului de azil XXX, cetățean al Statelor Unite ale Americii, nu s-au identificat temeri justificate și întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că el se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă .

19. După cum rezultă din actele cauzei, la 9 februarie 2024, la Inspectoratul General pentru Migrație a parvenit un demers al Ambasadei XXX din Chișinău, prin care se menționa că pe numele cetățeanului american XXX, este emis un mandat local de arest în statul XXX, pentru conducerea unui vehicul în stare de ebrietate și neprezentare în instanță.

20. Astfel, instanța de apel a menționat că nu poate fi reținut argumentul invocat de apelant cu referire la riscul sporit de represalii generat de acuzațiile penale din XXX, ca relevant și întemeiat, or, fuga de justiție nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție. Mai mult, acțiunile de urmărire penală ale autorităților americane sunt măsuri efectuate în cadrul unei anchete penale și nu constituie în sine acte de persecuție.

21. Instanța de apel, a atras atenția că fapta imputată apelantului nu presupune că este o persoană urmărită sau pedepsită pentru o infracțiune cu caracter politic și teama de astfel de urmărire nu-i va conferi solicitantului calitatea de refugiat.

22. Totodată, instanța de apel a reținut că în cazul apelantului XXX, nu există indicii că acesta ar fi supus unui proces penal injust sau că ar risca tratamente inumane sau degradante în statul XXX. Astfel, temerea apelantului nu poate fi calificată drept „persecuție” în sensul art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

23. Respectiv, urmează a fi delimitate eschivarea de la o cauză penală de temerea de întoarcere în țara de origine pe motive de persecuție, în cazul apelantului fiind valabilă prima variantă.

24. Instanța de apel a menționat că solicitantul de protecție internațională nu a prezentat dovezi concrete care să arate că autoritățile din XXX i-ar fi cauzat dificultăți sau l-ar fi persecutat. În lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acțiuni ale autorităților care ar putea pune în pericol viața sau integritatea solicitantului, afirmațiile acestuia sunt considerate prea generale pentru a susține o teamă întemeiată de persecuție.

25. Cu referire la alegațiile părții apelante privind situația generală de violență armată din statul XXX, Colegiul civil a reținut că chiar dacă statisticile indică un număr de incidente, acestea reprezintă un risc general, neindividualizat, care afectează întreaga populație și nu se circumscrie noțiunii de „persecuție” în sensul Convenției de la Geneva din 1951 și al Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

26. Jurisprudența constantă a instanțelor naționale și internaționale (inclusiv CtEDO) confirmă că insecuritatea generalizată nu este suficientă pentru acordarea protecției internaționale, în lipsa unui risc personal, real și actual, bazat pe factori individuali prevăzuți de lege.

27. Instanța de apel a reținut că apelantul a participat la misiuni militare și suferă de tulburare de stres post-traumatic nu constituie, în sine, un temei de acordare a statutului de refugiat. Protecția internațională vizează situații în care riscul de persecuție este determinat de motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice, nu de probleme de sănătate.

28. În plus, apelantul nu a demonstrat existența unei legături de cauzalitate între PTSD și un risc real de a fi supus tratamentelor interzise de art. 2 și 3 CEDO în XXX.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

29. La 6 octombrie 2025, XXX a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, invocând art. 432 alin.(1) lit. a), b) din Codul de procedură civilă. Prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și transmiterea cauzei la rejudecare în alt complet de judecată (f. d. 171-173).

30. La 7 octombrie 2025 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Inspectoratului General pentru Migrație copia recursului depus de XXX.

31. Prin referință depusă la 20 octombrie 2025 prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General pentru Migrație, reprezentat de Iulia Grossu a solicitat respingerea cererii de recurs și menținerea actului administrativ.

ARGUMENTELE RECURSULUI

32. În motivarea recursului recurentul a invocat că a refuzat de serviciile avocatei Diana Panov însă aceasta a participat în ședința de judecată a instanței de apel și nu a informat instanța de apel despre rezilierea contractului de asistență juridică, neavând împuternicirile de reprezentare.

33. A susținut recurentul că traducerea hotărârii primei instanțe i-a fost remisă în luna august 2025, după două luni din momentul pronunțării deciziei instanței de apel, fapt care nu a oferit nicio șansă de a se apăra efectiv în apel.

34. Recurentul percepe situația dată ca o discriminare pe criteriul lingvistic, or prevederea legală cu privire la asigurarea traducerii a fost aplicată doar formal.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

35. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

36. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

37. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

38. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

39. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată avocatei Diana Panov la data de 26 august 2025, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f. d. 57).

40. Astfel, cererea de recurs depusă de XXX la data de 6 octombrie 2025, a fost depus în conformitate cu prevederile art. 245 din Codul administrativ.

41. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului

administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

42. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

43. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

44. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de XXX, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții care nu țin de motivarea deciziei propriu-zise, ci se referă la aspecte de procedură cum ar fi traducerea hotărârii instanței de fond și prezența avocatei Diana Panov în ședința de judecată a instanței de apel după notificare privind încetarea împuternicirilor.

46. Cu referire la argumentul recurentului privind renunțarea la serviciile avocatei Diana Panov, instanța de recurs scoate în evidență faptul că, prin decizia CNAJGS nr. 2240/ACC din 25 iulie 2024, avocata Diana Panov a fost desemnată să acorde lui XXX asistență juridică garantată de stat în prezenta cauză.

47. Din procesul-verbal al ședinței de judecată în prima instanță, la 24 aprilie 2025, avocata Diana Panov a solicitat să fie eliberată din proces, din motiv că nu găsește limbă comună cu beneficiarul asistenței juridice – XXX.

48. La fel, XXX a invocat că nu poate conlucra cu avocata Diana Panov și a solicitat acordarea unui termen de aproximativ 2 luni pentru angajarea unui avocat, care să posede bine limba engleză (f.d. 71).

49. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție observă că Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, a respins cererile privind eliberarea din proces a avocatului

Diana Panov și de acordare lui XXX a termenului pentru angajarea altui avocat. Iar, la 02 mai 2025, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, a pronunțat hotărâre prin care a respins acțiunea lui XXX (f.d. 74).

50. La 30 mai 2025, XXX a depus cerere de apel nemotivată, în care nu a ridicat problema privind necesitatea angajării altui avocat care să-i reprezinte interesele și apere drepturile în prezentul litigiu (f.d. 103).

51. Ulterior, la 20 iunie 2025, XXX a depus la Curtea de Apel Centru o cerere prin care a solicitat amânarea ședinței de judecată din 24 iunie 2025, invocând necesitatea angajării altui avocat care să-i reprezinte interesele și apere drepturile în prezentul litigiu (f.d. 124).

52. Totodată, la 23 iunie 2025, avocata Diana Panov a depus o cerere prin care a invocat că „în cazul în care XXX invocă faptul că nu are încredere în ea și/sau că nu este avocatul acestuia, este nevoită să-și retragă cererea sa de apel” (f.d. 135-136).

53. Astfel, potrivit lucrărilor dosarului, încă la examinarea cauzei în prima instanță, XXX a invocat faptul că nu are încredere în avocata Diana Panov și nu poate conlucra cu aceasta. Respectiv, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție opinează că recurentul a avut suficient timp pentru angajarea unui alt avocat sau adresarea la Consiliul Național Pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, însă nu a demonstrat că a întreprins careva acțiuni în acest sens.

54. Or, recurentul XXX nu a demonstrat și nici nu a explicat existența vreunei imposibilități obiective care la împiedicat să-și asigure angajarea unui avocat prin contract sau adresarea la Consiliul Național Pentru Asistență Juridică Garantată de Stat pentru desemnarea altui avocat.

55. Sub acest aspect, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că, neîncrederea față de avocata Diana Panov a fost invocată încă din faza examinării cauzei în prima instanță, ceea ce înseamnă că recurentul a cunoscut această neîncredere cu mult timp înainte de judecarea apelului și, cu atât mai mult, înaintea depunerii recursului.

56. Prin urmare, recurentul a dispus de un interval de timp considerabil pentru a întreprinde demersurile necesare și reale în vederea înlocuirii reprezentantului său. Mai mult ca atât, recurentul nu a făcut dovada că, în acest răstimp, ar fi contactat un avocat ales, că ar fi purtat negocieri în vederea încheierii unui contract de asistență juridică, că s-ar fi confruntat cu refuzuri nejustificate din partea avocaților sau că ar fi existat vreo piedică financiară, medicală, administrativă ori de altă natură care să fi făcut imposibilă angajarea unui avocat. De asemenea, recurentul nu a demonstrat că s-ar fi adresat repetat Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat în vederea desemnării unui alt avocat, deși această posibilitate îi era cunoscută, era accesibilă și gratuită.

57. Solicitățile de amânare a ședințelor de judecată, invocând neîncrederea față de avocată și necesitatea angajării altui avocat, precum și ridicarea acestui aspect în recurs, atestă o strategie vădit tendențioasă a recurentului de tergiversare a soluționării irevocabile a cauzei. Or, deși recurentul a invocat neîncrederea față de reprezentantul său, acesta nu a demonstrat că a întreprins careva măsuri pentru înlocuirea ei, circumstanță ce sugerează că scopul urmărit nu a fost obținerea unei apărări mai eficiente, ci prelungirea artificială a procedurii judiciare.

58. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție învederează că, beneficiarul dreptului la apărare este ținut să manifeste diligența minimă necesară pentru a-și valorifica acest drept în condițiile și în termenele oferite de procedură.

59. La fel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție nu poate reține ca fondat argumentul recurentului XXX, potrivit căruia acesta nu ar fi avut posibilitatea să-și apere drepturile în mod efectiv, deoarece traducerea în limba engleză a hotărârii primei instanțe i-a fost comunicată abia la 15 august 2025.

60. În acest sens, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție observă că, deși recurentul a formulat cererea de recurs ulterior comunicării traducerii hotărârii primei instanțe, beneficiind, prin urmare, de acces deplin la conținutul hotărârii atacate în limba pe care o posedă și o înțelege, cererea de recurs nu conține nicio critică concretă adusă nici hotărârii primei instanțe, nici deciziei instanței de apel. Recurentul nu invocă pretinse încălcări de drept material sau procesuale și nu expune, în niciun mod, în ce anume constă dezacordul său cu raționamentul juridic al soluțiilor pronunțate pe fondul litigiului.

61. Recurentul nu a indicat în cererea de recurs, în mod expres, cu care anume dispoziții ale hotărârii atacate nu este de acord, în ce constau pretinsele încălcări de drept și în ce mod aceste încălcări i-au produs o vătămare concretă și efectivă a drepturilor sale procesuale. Or, cererea de recurs trebuie să cuprindă motivele de ilegalitate invocate, cu indicarea prevederilor legale pretins încălcate. Simpla afirmare a unei vătămări, neînsoțită de dezvoltarea argumentativă a acesteia și de corelarea ei cu dispoziții legale determinate, nu satisface cerințele de formă și de fond ale căii de atac exercitate în recurs și nu poate fi suplinită de instanță din oficiu.

62. Or, dacă comunicarea tardivă a traducerii hotărârii primei instanțe ar fi constituit, într-adevăr, o veritabilă vătămare a dreptului la apărare, recurentul trebuia să valorifice această oportunitate prin formularea unor critici substanțiale în recurs. Iar, absența oricărui argument de fond în cuprinsul cererii de recurs demonstrează că traducerea nu a reprezentat un obstacol real în exercitarea apărării, ci a fost invocată *pro causa*, ca pretext procedural.

63. Mai mult ca atât, un element relevant îl constituie faptul că cererea de recurs a fost redactată în limba română, fiind semnată olograf personal de către recurentul XXX și nu conține vreo mențiune că ar fi fost tradusă dintr-o limbă străină pe care

recurentul o posedă, precum și fără a se indica că traducerea în limba română i-ar fi fost comunicată sau explicată de către o altă persoană.

64. A admite simultan că recurentul este în măsură să redacteze o cerere de recurs în limba română, dar că nu a putut lua cunoștință de conținutul hotărârii judecătorești din cauza lipsei traducerii, ar reprezenta o contradicție logică și juridică.

65. Prin urmare, invocarea barierei lingvistice ca motiv de încălcare a dreptului la apărare efectivă nu doar că nu a fost nedemonstrat, dar și este infirmat chiar de actele procedurale întocmite și semnate personal de recurent.

66. Deopotrivă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, pe parcursul judecării cauzei atât în prima instanță, cât și în apel, instanțele de judecată au asigurat prezența unui traducător autorizat din limba engleză, tocmai în vederea garantării dreptului la apărare al recurentului și a asigurării accesului său efectiv la tribunal. Însă, XXX nu s-a prezentat la ședința de judecată în apel, lipsind astfel de substanță garanția procedurală ce i-a fost asigurată de către instanța de apel. Cu atât mai mult că, în cazul în care XXX, traducătorul autorizat îi putea garanta traducerea verbală a textului hotărârii primei instanțe.

67. La capitolul dat, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că, un justițiabil nu poate invoca încălcarea dreptului la apărare, atunci când el însuși, prin propria sa absență nejustificată la ședința de judecată, a renunțat la instrumentele puse la dispoziția sa de instanță pentru exercitarea acestui drept.

68. În aceste circumstanțe, instanța constată că recurentul a manifestat o lipsă evidentă de diligență în exercitarea dreptului său la apărare, întrucât, deși cunoștea încă din faza primei instanțe despre imposibilitatea de a colabora cu avocata desemnată, nu a întreprins nicio măsură concretă pentru angajarea unui alt apărător sau pentru solicitarea asistenței juridice garantate de stat. Totodată, motivele invocate în recurs au un caracter pur formal, în condițiile în care, după ce a făcut cunoștință cu hotărârea instanței de judecată tradusă, recurentul nu a formulat critici concrete asupra fondului cauzei și nu indică în ce constă pretinsa încălcare a drepturilor sale, limitându-se la simple afirmații generale, privind pretinsele încălcări procedurale.

69. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

70. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea

tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

71. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

72. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ.

73. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate.

74. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

75. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

76. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de XXX.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni